

[Undervisningsministeren.]

„Tilbage bliver — efter min opfattelse — at selvfølgelig skal man bruge gruppen i sit arbejde.“

Og når der omtales gruppen her, skal jeg sige, at man har talt om det marxistiske begreb kollektivet i stedet for, men altså, her skal man bruge gruppen i sit arbejde —

„Men der er næppe nogen gode grunde til at lægge sig ud med forældre, børn, kolleger, inspektører, skolenævn m. v. ved at kalde det, man gør, for sovjetinspireret brug af kollektivet, kommunistisk konkurrence osv., når man lige så godt — eller bedre! — kunne kalde det gruppeundervisning. Det er populært at være moderne og antiautoritær, så hvorfor ikke udnytte det taktisk, når ens eget begreb endda samtidig bliver mere korrekt heraf.“

Jeg kunne godt finde flere forskellige andre steder, hvor man skriver i dette hæfte om, hvordan man rent strategisk skal lægge det hele til rette, men jeg vil blot tage ét punkt til igen fra dette hæfte, hvor der står om taktiske grunde:

„Ved at tage udgangspunkt i den borgerlige ideologi står man stærkere og mere sikkert over for skolens ledelse, kollegerne, forældrene, børnene osv. („børnene lærer dog noget!“). Så længe man kun bruger sin såkaldte metodefrihed, er man urørlig. Når man anvender kritisk marxistiske undervisningsmaterialer i mindre målestok — og det er naturligvis nødvendigt — kan man dække sig ind under et liberalistisk alsidighedsideal. Alt efter hvilken sammenhæng man arbejder i, kan man ud fra taktiske motiver lægge mere eller mindre luft mellem sin egen undervisning og den borgerlige.“

Dette sammenholdt med, hvad jeg for lidt siden sagde om metodefrihed, vil jeg gerne spørge hr. Maigaard, om det er tanker, man i SF sympatiserer med.

Til fru Ritt Bjerregaard vil jeg sige, at jeg spejdede egentlig ret interesseret og lyttede ret interesseret til det, der blev sagt, for at finde ud af, hvordan det var sammensat, for jeg synes nok, at der manglede adskilligt i det socialdemokratiske indlæg. Der manglede i hvert fald en hel del ting, som kunne gøre det korrekt, og jeg vil gerne have lov at pege på nogle af disse ting.

Må jeg for det første sige, at jeg naturligvis ikke kan dele den opfattelse, som fru

Ritt Bjerregaard gør sig til talsmand for på socialdemokratiets vegne, når hun angriber en højtstående embedsmand for at handle politisk. Det er der ikke tale om, det har jeg sagt ved flere lejligheder. Når fru Ritt Bjerregaard så senere siger, det er en fattig trøst, at jeg bagefter bakker det op, og at enigheden kommer efter udtalelserne, må jeg have lov at sige, at der ikke er etableret en enighed efter disse udtalelser. Enigheden har været der hele tiden; der er altså fuld overensstemmelse imellem det, der er blevet sagt fra direktørens side, og det, jeg mener om denne sag.

Jeg synes nok, at det er et ret hårdt angreb rettet af et medlem af folketinget, som selv har siddet i undervisningsministeriet, ganske vist kun små 3 måneder, men dog alligevel har smagt af retten. Jeg synes, det er hårdt at sige, det er glædeligt, at der dog stadig væk kan herske trygge forhold imellem skolen og ministeriet, at det kan oprettholdes, men åbenbart ikke imellem skolen og undervisningsdirektøren. Jeg synes, det er meget hårdt sagt, og jeg kan heller ikke tro, det kan være socialdemokratiets mening.

Må jeg sige med hensyn til det såkaldte analyseudvalg, som der jo stod noget om i bemærkningerne til socialdemokratiets lovforslag om oprettelse af en landscentral for undervisningsmidler. Der kører man åbenbart stadig væk frem med, at dette såkaldte analyseudvalg skulle kunne klare alle problemer med hensyn til vores undervisningsmidler, og man spørger, hvorfor jeg ikke tager initiativ, hvad jeg har hørt ved flere lejligheder. Dertil vil jeg gerne sige, at ideen til dette udvalg, dette såkaldte analyseudvalg, er hverken venstres eller min. Jeg kan tværtimod henvise til, hvad jeg på venstres vegne sagde, da vi første gang havde lejlighed til at drøfte tanken her i salen; det var ved første behandling af lovforslaget om en landscentral for undervisningsmidler, den 20. marts 1973.

I bemærkningerne til dette lovforslag nævnte den daværende undervisningsminister Knud Heinesen, at han havde til hensigt at nedsætte et udvalg, der uafhængigt af landscentralen skulle analysere og anmelde lærerbøger m. m. Mine kommentarer til denne idé var bl. a. — for vi havde jo en lang debat om det — at der ganske simpelt i